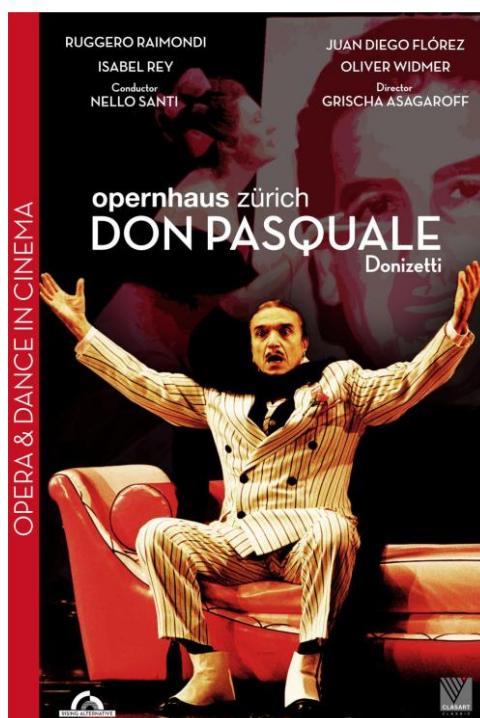

Opera i Tisvilde Bio 2017-2018

Der kan allerede nu bestilles eller købes billetter til alle forestillinger på www.tisvildebio.dk eller 48709900 Biletpris 175 kr.

Don Pasquale af Donizetti tirsdag 19. juni kl. 19.30 LIVE fra Opera National de Paris.

"Tåbeligt er det at gifte sig i alderdommen". Således slutter Don Pasquale med en klog sentens, der ikke er uden ironi. Sentensen opsummerer besættelsen hos helten, en rig ældre ungkarl, der er villig til at gifte sig med en ung kvinde for at narre sin nevø, Ernesto for hans arv. Huslægen Malatesta finder en "egnet" kone til ham. Det er dog ingen ringere end Ernestos elskede Norina... Don Pasquale synges af bassen Michele Pertusi, Ernesto af tenoren Lawrence Browniee og Nadine Sierra synger den flirtende og drilagtige Norina. LIVE fra Opera National de Paris.

Don Pasquale

Gaetano Donizetti 1797-1848.

Libretto: Giovanni Ruffini og Gaetano Donizetti.

Opera buffa i 3 akter, sunget på italiensk.

Uropført: Paris, Théâtre-Italien, 03-01-1843.

København i 1845 ved italiensk gæstespil.

Vises LIVE June 19, 2018, Opéra national de Paris

Varighed: ca. 2t.35m.

Dirigent: Evelino Pidò

Instruktør: Damiano Michieletto

Sæt/design: Paolo Fantin

Pariseroperaens orkester og kor.

Don Pasquale: Michele Pertusi (bas)

Dr. Malatesta: Florian Sempey (baryton)

Ernesto: Lawrence Brownlee (tenor)

Norina: Nadine Sierra (sopran)

En notar: Frédéric Guieu (baryton)

*"Jeg kan godt være moden af alder,
men jeg er stadig godt bevaret, og
hvad angår styrke og livlighed har
jeg nok og noget tilovers."
Don Pasquale.*

"Tåbeligt er det at gifte sig i alderdommen." Således slutter Don Pasquale med en klog sentens, der ikke mangler ironi, og som opsummerer besættelsen hos sin helt, en rig ældre ungar, der er villig til at gifte sig med en ung kvinde, men som bliver bedraget af sin nevø Ernesto og hans unge tilkommende, Norina. Bassen Michele Pertusi synger titelrollen sammen med tenoren Lawrence Brownlee, hvis "instrument med stor skønhed og udtryk" er "perfekt egnet" til de store operaer af Donizetti. Nadine Sierra synger den flirtende og drilagtige Norina.

Under den lystige overflade, som er vidunderlig komisk, findes noget nøgternt og realistisk, og deltagerne er tvetydigt skildret. Norina overrasker igen og igen. At hun elsker Ernesto er sikkert, men hun er som en kamæleon, der hele tiden tilpasser sig for at nå sit mål, nemlig ægteskabet med Ernesto. I scenen (3. akt) hvor hun bevidst provokerer og stikker Pasquale en ørefigen går hun dog for vidt, dette er en ydmygelse af et

menneske, der allerede er blevet fornødt. At hun skammer sig over det, taler til hendes ære. Don Pasquale, der burde være rasende og hævngherrig, viser i sidste ende stor menneskelighed, men hans ensomhed er ikke til at skjule i den resignerede afsked "E' finito, Don Pasquale."

Det var egentlig passé med den type opera buffa, så man kan under sig over at Donizetti skrev operaen. Men med Don Pasquale fik den nyt liv. Det var Théâtre-Italien i Paris, der fristede Donizetti med en besætning af højeste karat. Værket blev til på kun elleve dage, og stort set ikke meget mere fik Donizetti til at indstudere musikken. Premierens med den berømte Giulia Grisi som Norina og den lige så berømte Luigi Lablache som Don Pasquale, Giovanni Mario som Ernesto og Antonio Tamburini som Maletesta blev en forrygende succes. Ernestos serenade i tredje akt måtte gentages tre gange. Samme år blev den opført i Milano, Wien, Bruxelles og London. Af Donizettis talrige operaer hører Don Pasquale til blandt de populæreste.

"Mangler du en opera, så kontakt Gaetano Donizetti; han er leveringsdygtig og hurtig". Donizetti lavede mere end 70 operaer, men han var mere end en musikmager. Inden for de italienske teatertraditioner blev han den fornemste forvalter efter Bellinis tidlige død. Og inden for opera seria kan nævnes Anna Bolena (1830) Lucrezia Borgia (1833) og Lucia di Lammermoor (1835), og indenfor komisk opera Regimentets datter (1840). Selvom Donizetti var påvirket af romantikken, dominerede den ham ikke. Donizettis melodik er ikke altid dramatisk slagkraftig, men de steder hvor den faktisk er, har den kendeligt påvirket Verdi.

Donizetti startede efter en grundig musikalsk uddannelse med at skrive orkester- og kammermusik, kantater og kirkemusik foruden sange. Hans første opera er fra 1816, men det store internationale gennembrud kom med Anna Bolena (1830). Sine sidste år tilbragte Donizetti åndeligt formørket først på et sanatorium, siden hos venner i Bergamo, indtil døden kom som en befrielse.

Donizetti var en mangesidig dramatiker med et forbavsende omfangsrigt livsværk, stor melodisk opfindsomhed og en sikker fornemmelse for effektfulde scenesituationer. I 2015/2016 var Donizetti den 6'te mest opførte operakomponist.

Handlingen

1. akt.

Den rige ungarer, Don Pasquale, vil straffe sin nevø Ernesto for at nægte at gifte sig med den velhavende kvinde, Pasquale har valgt for ham. Ernesto har afvist sin onkels ordning fordi han elsker den fattige enke Norina. Derfor beslutter Pasquale selv at gifte sig og truer med at gøre sin nevø arveløs. Han beder om hjælp af Dr. Malatesta, der foreslår sin søster "Sofronia", (som Norina skal optræde som), en pige, der er opvokset i et kloster og uskyldig i verden. Det er ukendt for Pasquale, at Malatesta er en ven til Ernesto og Norina, og hans "hjælp" er et trick for at lade det unge par gifte sig. Da Ernesto ankommer, afslører hans onkel sin plan om at blive gift og gøre Ernesto arveløs. Senere fortæller Malatesta sin plan til Norina: hun må overbevise

Pasquale om, at hun er Sofronia, så Pasquale vil blive gal af forelskelse i hende. Malatesta's fætter vil derefter udføre en falsk bryllupceremoni. Efter "ægteskabet" vil Norina opføre sig forfærdeligt og få Pasquale til at gøre alt for at undslippe det katastrofale ægteskab, herunder at tillade Ernesto at gifte sig med bruden efter eget valg.

2. akt.

En sløret "Sofronia" ankommer, foregiver at være skånsom og blid, og Pasquale er straks fortryllet. Pasquale kræver et hurtigt bryllup, og en "notar" kommer til for at udarbejde ægteskabskontrakten. Ernesto viser sig pludselig og er rasende, indtil Norina og Malatesta forklarer, at det er en charade (bedrag). Men da papirerne er underskrevet, forvandler den blide "Sofronia" sig til en djævel og erklærer, at Pasquale er for gammel og fed til at være hendes mand, og insisterer på flere tjenere, møbler og tøj. Hun forlader stedet med Ernesto, og Pasquale erkender sin fejltagelse.

3. akt.

"Sofronia" konfronterer Pasquale med en endeløs bunke regninger, og hun forbereder sig på at gå i teatret. Hun stikker Pasquale en ørefigen og fortæller simpelthen, at han skal lukke munden og gå i seng. Da hun forlader stuen, taber hun "tilfældigt" et brev, hvor Ernesto udbeder sig et stævnemøde i haven. Senere, i haven, møder Ernesto Norina, og de synger om deres kærlighed. Da Pasquale og Malatesta forsøger at konfrontere parret, forsvinder Ernesto, og Norina sværger, at han aldrig var der. Malatesta bliver bedt om at overtale sin "søster" til at forlade Pasquale, og "Sofronia" er enig deri, forudsat at Don Pasquale tillader ægteskab mellem Ernesto og Norina. Ernesto vender tilbage, og Pasquale fortæller ham, at han nu vil støtte hans ægteskab med Norina. Ernesto afslører så, at "Sofronia" er Norina! Alle beder Don Pasquale om tilgivelse, og denne svarer, at han fik det, han fortjente. De er alle enige om, at en gammel mand, der gifter sig med en unge kvinde, er på udkig efter problemer.

Om personerne

Evelino Pidò er italiensk dirigent, hyldet for sine Bellini- og Donizettifortolkninger. Han har fungeret som dirigent for Lyon Opera. Han anses for en af verdens førende fortolkere af det italienske og franske repertoire. Evelino Pidòs prestigefyldte karriere har ført ham til de mest berømte operahuse overalt i verden, og han samarbejder med kunstnere, direktører og orkestre af højeste kaliber.

Damiano Michieletto er italiensk operainstruktør, han er kendt for sine innovative produktioner på flere førende opera-huse og festivaler i Europa, herunder Wiener Staatsoper, Royal Opera House, Wexford Festival og Salzburg Festivalen.

Paolo Fantin er italiensk scenograf. Siden 2005 har han arbejdet uafbrudt med Damiano Michieletto. Han har vundet flere priser for bedste scenografi og bedste kostumer.

Om sangerne.

Michele Pertusi er italiensk basbaryton. Studier med Carlo Bergonzi, Arrigo Pola og Rodolfo Celletti har hjulpet ham til en sikker vokal teknik. Michele Pertusis karriere begyndte i en tidlig alder. Inden han var fyldt 30, havde han allerede modtaget invitationer fra førende dirigenter. I midten af trediverne havde han debuteret på Covent Garden, Wiener Staatsoper, Teatro Regio i Torino, La Scala i Milano, Paris Opera, Liceu i Barcelona og Metropolitan Opera i New York. Michele Pertusi er blandt de mest betydningsfulde italienske sangere, der er kommet til i løbet af 1990'erne. Hans musikalitet, stilfuldhed og kompakte tone markerer ham som en stor sanger, hvis instrument sandsynligvis vil vokse sig mørkere over tid.

Nadine Sierra er amerikansk sopran. I 2009 vandt hun Metropolitan Opera National Council Auditions finalen i New York. Hun er uddannet på Mannes College of Music og Marilyn Horne's Music Academy, hvor hun var den yngste nogensinde, der har modtaget Marilyn Horne Foundation Award. Hun blev ung kunstner på Palm Beach Opera, da hun var 14 og havde sin operadebut der to år senere som Sandman i Engelbert Humperdincks Hans og Grete. Hun optrådte også i National Public Radios program, da hun var 15, hvor hun sang "O mio Babbino caro" fra Gianni Schicchi. Siden fulgte arrangementer hvor hun blandt andet sang med Thomas Hampson. Sierra er fremhævet i bogen Driven: Six Incredible Musical Journeys, hvor forfatteren Nick Romeo har dedikeret et af kapitlerne ("Journeys") til hende. I januar 2016 optrådte hun i Venedig nytårskoncert med Stefano Secco og på La Scala som Gilda i Rigoletto med Leo Nucci. I januar 2017 sang hun i nytårskoncert på Palermo's Teatro Massimo, efterfulgt i marts af seks forestillinger som Ilia i Mozarts Idomeneo på Metropolitan operaen.

Florian Sempey er fransk baryton. Han var medlem af Paris Operas Atelier Lyrique mellem 2010 og 2012. Florian Sempey debuterede på Bordeaux Opera i januar 2010 som Papageno. Han er regelmæssigt vendt tilbage til Bordeaux, især i rollerne som Morales i Carmen, Yamadori i Madama Butterfly, Æneas i Purcells Dido og Æneas, Pollux i Castor og Pollux, Figaro i Il Barbiere di Siviglia og Antenor i Dardanus med Ensemble Pygmalion. Han har blandt andet sunget på Festival des Nuits Lyriques i Sanxay og i forbindelse med partnerskabet mellem Paris Opera Konkurrence og Bolshoi Young Artist Program, i Moskva på Bolshoi og på Théâtre Impérial i Compiègne.

Lawrence Brownlee er amerikansk tenor, der især er forbundet med bel canto-genren. Brownlee gav en velmodtaget koncert i Danmark i 2011 og har siden været regelmæssig gæst i Tivolis koncertsal. Speight Jenkins, generaldirektør for Seattle Opera, sagde: "Der er andre sangere der synger dette repertoire meget godt, men jeg tror ikke, nogen andre har helt så smuk en lyd og så afrundet en tone," og priser hans "utrolige topnoter" og tilføjer om hans høje F (F 5) i "Credeasi, misera": "med ham er det ikke et skrig, det er en smuk lyd". Mezzosopranen Joyce DiDonato tilføjer: "Han er altid i musikkens tjeneste, og hans naturlige instrument er bare utrolig smukt; han har også teknisk dygtighed og smidighed...."

GOD FORNØJELSE